מלא וגדוש קטרת וכסוי היה לו וכמין מטוטלת היה עליו מלמעלן: ה [א]מי שזכה במחתה נטל מחתת הכסף ועלה לראש המזבח ופנה את הגחלים (א) הילך וחתה[א] (מן המאוכלות הפנימיות) ירד ועירן לתוך של זהב [ב]נתפזר ממנו כקב גחלים והיה מכבדן (ב) לאמה [ג]ובשבת היה כופה עליהן פסכתר ופסכתר היתה כלי גדול מחזקת לתך ושתי שרשרות היו בה אחת שהוא מושך בה ויורד ואחת שהוא אוחז בה מלמעלן בשביל שלא תתגלגל ושלשה דברים [ב]היתה משמשת כופין אותה על גבי גחלים ועל השרץ בשבת ומורידין בה את הדשן מעל גבי המזבח: ו הגיעו בין האולם ולמזבח [ג]נטל אחד את המגרפה וזורקה בין האולם ולמזבח אין אדם שומע קול חבירו בירושלים מקול המגרפה ושלשה דברים היתה משמשת כהן ששומע את קולה יודע שאחיו הכהנים נכנסים להשתחוות והוא רץ ובא (ג) ובן לוי שהוא שומע את קולה יודע שאחיו הלוים נכנסים לדבר בשיר והוא רץ ובא [ד]וראש המעמד היה מעמיד את הטמאים בשער המזרח:

הדרן עלך אמר להם הממונה

החלו עולים במעלות האולם מי שזכו בדישון מזבח הפנימי והמנורה [ד]היו מקדימים לפניהם [ה]מי שזכה בדישון מזבח הפנימי נכנס ונטל את הטני והשתחוה ויצא מי שזכה בדישון המנורה נכנס ומצא שתי נרות [ה]מערביים דולקין [ו]מדשן את המזרחי ומניח את המערבי דולק [י]שממנו היה מדליק את המנורה של בין הערבים [ז]מצאו שכבה מדשנו ומדליקו ממזבח העולה [ח]נטל את הכוז ממעלה שניה והשתחוה ויצא: ב [ט]מי שזכה במחתה צבר את הגחלים על גבי המזבח ורדדן בשולי המחתה והשתחוה ויצא: ג [י]מי שזכה בקטרת היה נוטל את הבזך מתוך הכף ונותנו לאוהבו או לקרובו נתפזר ממנו לתוכו נותנו לו בחפניו [כ]ומלמדים אותו הוי זהיר (ד)שמא תתחיל מפניך שלא תכוה התחיל מרדדן ויוצא [ל]לא היה המקטיר מקטיר עד שהממונה אומר לו הקטר ואם היה כ"ג הממונה אומר לו אישי כהן גדול הקטר [מ]פרשו העם והקטיר והשתחוה ויצא:

הדרן עלך החלו עולים

[ד] **מלא וגדוש.** שיהא הבזך מלא ומתוקן ר"ל הבזך שהוא בתוך הכף (והבזך בתוך הכף) כדי שלא תתפזר הקטרת. וכבר ביארנו במסכת כריתות (פ"א) שמקריבין הימנו בכל יום משקל מאה דינרין משקל נ' בבקר ומשקל נ' בערב: **ומטוטלת.** חתיכה קטנה של בגד ולפיכך אמר שהיו ממלאין הבזך קטרת ומכסים [אותה] במכסה ונותנין על המכסה מלמעלה מפה קטנה אחד כמין חתיכת בגד ונותן הבזך כולו אל תוך הכף ונוטל הכף בידו ועושה בו מה שיתבאר בפרק של אחר זה [מ"ג]: **[ה]** (א) כבר נתבאר בסוף עירובין (דף קד:) מאיזה מקום מן העזרה מוציאין שרץ שנמצא במקדש בשבת ובאיזה מקום מניחין אותו עד מוצ"ש אבל כופין עליו קדירה. תרגום סירותיו [ח] פסכתרותיה והאחד קרוי פסכתר. וכבר נתבאר ברביעי מכפורים (יומא מג:) שהמחתה שגורפין בה האש היתה מחזקת [ט] (כד' סאים) ומחתה של זהב שמרימין בה היתה של שלש קבים אומר בכל יום חותה בשל ד' קבין ומערן לתוך של ג' קבין והרי הוא מפזר כקב גחלים בלי ספק וכשאינו יום שבת משליכים הגחלים הנופלים בקרקע (אל המוצא היוצא מן המזבח) אל נחל קדרון. ולתך מדה מחזקת ט"ו סאה וכבר ביארנו שיעור סאה במנחות (עז.): **[ו]** כבר נתבאר בתענית (דף כז.) המעמדות מה הם. ואומר שראש מעמד המעמדות באותה שבת [י] כששומע קול המגריפה מעמיד המצורעים [כ] שכבר טהרו מצרעתם בשערי המזרח כדי שיהיו מזומנים לזרוק עליהם דם האשם כמו שיתבאר בסוף נגעים [פי"ד מ"ט]:

הדרן אמר להם הממונה

החלו עולים. כבר ביארנו בפרק השלישי[ל] שהוא מטיב החמש נרות ויוצא ואחר כך ישוב ויטיב שתי נרות הנשארים ונתבאר שם שהנרות שכתוב עליהן[מ] ו' ז' הם הנה שמניח לאחרונה אם מצאם כבויים הרי זה מדליקם ומטיב שלש נרות מהסמוכים אליהם ומניח שתי הנרות המערביות עד שישוב והם שכתוב עליהם א' ב' לפיכך אמר כאן אם מצא עכשיו כשחזר אלו הב' נרות דולקין היה מתקן האחת שכתוב עליה ב' והיא המזרחית לעומת האחרת שכתוב עליה א' ומניח שכתוב עליה א' כמו שהוא ר"ל שלא יכבה אותו וידליק אותו שנית אלא מתקנו ומוציא הפתילה ומוסיף שמן והדומה לזה לפי שמן המערבי והוא שכתוב עליו א' כמו שבארנו ידליק שאר הנרות בין הערבים ולפיכך אם מצא נר מערבי שכבר כבה אז מדשנו ונותן בו פתילה ומדליק אותו ממזבח העולה ולא מן הנרות לפי שזה נר מערבי והוא שכתוב עליו א' מדליק ממנו שאר הנרות לכשיכבו והוא כשיכבה אין מדליקין אותו אלא ממזבח העולה. וכבר נתבאר בשלישי[נ] שכוז שיש בו דישון המנורה נותן אותו על מעלה שניה של אבן שהיא לפני המנורה ונוטלו משם ומוציאו: **[ב]** כבר ידעת שמזבח הקטרת הוא מזבח הזהב שבהיכל שהוא באמצע בין השלחן ובין המנורה כמו שביירנו במנחות [צו.] וכמו שנבאר במדות[ס]: **[ג]** ופירוש **מרדדן.** שיליט ויפרוש אותו במזבח: כבר הקדמנו בפרק שלפני זה [ד"ה ומטוטלת] שהבזך מלא מן הקטרת יש בכף דבר מועט והוא נותן אותו דבר מועט מן הקטרת בחפניו של מקטיר. וכן הקדמנו[ע] שהמקטיר הקטרת לא הקטיר אותה קודם לכן אמרו לא שנה אדם בה ולפיכך אמר כאן מלמדים אותו הזהר שלא תתחיל מלפניך כדי שלא יתיז הקטרת לידו וישרפנה: **מרדד.** פורש הקטרת על האש: ומה שאמר **פרשו העם והקטיר.** הוא שיצאו כל הכהנים מבין האולם ולמזבח כמו שיתבאר בתחלת כלים והוא מה שאמרו ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה ואין חייבין בזה אלא בקטרת שבכל יום אבל בקטרת של יוה"כ ר"ל שמקטירין אותו בקדש הקדשים אין חייבין בני אדם לצאת מבין האולם ולמזבח אלא מן ההיכל בלבד. וראוי שתדע שבשעה שיבא בדם חטאת הנעשית בפנים לזרוק מדמה בפנים וזה יהיה בדם כהן משיח ופר העלם דבר ושעירי עבודה זרה שהם גם כן פורשים מבין האולם ולמזבח כמו בשעת הקטרה ולמדנו כל זה ממה שנא' (ויקרא טז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד אמרו[פ] אתיא כפרה כפרה מיוה"כ איזו כפרה שתהיה בקדשים פורשין מבין האולם ולמזבח אלא בשעת הקטרה בלום כפור בלבד שהם (ב) מהיכל פרשי מבין האולם ולמזבח לא פרשי לפי שהוא נסתר מהם מבית קדשי הקדשים וא"א לבא שם לפיכך אין מזהירין בני אדם שלא יבא שום אדם שם. וכבר בארנו בגמ' יומא סדר הקטרת[צ] התמיד של כל יום והסמוך לו ואמרו שהיא קבלה משומרה ואע"פ שהיא קבלה הביאו לראיה עניים כדי לסייע אותו סדר וזו היא תורף דבריהם בזה[ק] מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטרת ומערכה שניה של קטרת קודמת לסדור שני גזרי עצים וסדור שני גזרי עצים קודמת לדישון מזבח הפנימי דישון מזבח הפנימי קודם להטבת ה' נרות והטבת ה' נרות קודמת לדם התמיד ודם התמיד קודם להטבת שתי נרות והטבת שתי נרות קודמת לקטרת והקטרת קודם לאברים ואברים למנחה ומנחה לחביתים וחביתים לנסכים ונסכים למוספים ומוספים לבזיכים ובזיכים לתמיד של בין הערבים שנאמר[ר] והקטיר עליה חלבי השלמים עליה השלם כל הקרבנות כולם וסדר הזה כולו הוא על דעת אבא שאול והוא שאמר שבזריקת דם התמיד על המזבח יפסיק בין הטבת החמש נרות ובין הטבת שתי נרות כמו שזכר כאן אבל חכמים אומרים שבהקטרת הקטרת היה מפסיק והיה זורק דם התמיד ומטיב ה' נרות ומקטיר קטרת ואח"כ מטיב שתי נרות והלכה כחכמים. וכבר נתבאר בשלישי ממסכת זו שאחר שחיטת התמיד מדשנין מזבח הפנימי ועם דישון מזבח הפנימי מדשנין המנורה. וכן נתבאר בפרק הרביעי [ל:] שאחר זריקת הדם מנתחין נתחין ומביאין אותם לכבש ומה שאמר זה בהש"ס המעלה אברים רצה לומר העלאת אברים מן הכבש למזבח. ומבואר הוא כי מה שאמר[ש] מנחת ר"ל מנחת נסכים והיא נקראת במסכת זו מנחת סולת ומה שאמר[ת] נסכים רצה לומר נסכי יין. אחר כך הכניס בסדר התמיד סדר עבודת שבת ולפיכך זכר מוספין ושתי בזיכי לבונה של לחם הפנים. וכבר בארנו בחמישי מפסחים (דף נט.) שאינו מותר להקריב קרבן אחר התמיד של בין הערבים אלא פסח שנאמר בו שאינו נשחט אלא בין הערבים. ואלו שני גזרי עצים אי אפשר שלא יביאו אותם עם התמיד מוסף על עצי המערכה שנאמר (ויקרא ו) ובער עליה הכהן עצים ומיעוט הרבה שנים אבל בתמיד של בין הערבים בלבד יהיו שני גזרי העצים האלו בידי שני כהנים ולא יעלה אותם כהן אחד שנאמר (שם א) וערכו עצים ואמרו ז"ל כ"מ שאמרו וערכו על תמיד של בין הערבים[א] הוא כמו שזכרנו כבר בשני מיומא (דף כו:). וכן אמרו [יומא כו.] אין מפייסין לתמיד של בין הערבים אלא כהן שזכה

מסורת הש"ס

א) [במשנה שבמשניות ל"ג מן המאוכלות הפנימיות וע' רע"ב שם ותוס' זבחים סד. ובתוי"ט יומא פ"ד מ"ג], ב) יומא מד:, ג) עירובין קד., ד) [פסחים פב.], ה) [צ"ל מזרחיים כ"א במשנה שבמשניות ע' תוי"ט], ו) [שבת כב: מנחות פו.], ז) יומא נג:, ח) [שמות כז], ט) [צ"ל ארבעה קבין], י) צ"ל שעה, כ) [ע' תוי"ט וע' מהרש"א פסחים פב: סד"ה תוס' היה מעמיד], ל) [לעיל סוף ל"ג], מ) [שם ועי"ש], נ) [לעיל ל סוע"ב], ס) [בסוף המסכת ליור יז], ע) [לעיל לב: מ"ב], פ) [יומא מד:], צ) [כ"א הקרבת], ק) [יומא לג.], ר) [ויקרא ו], ש) [יומא לג.], ת) [שם], א) כ"א קאי, ב) נראה דל"ל ולע"ג דכיסוי העורות אינו מתחבר לפשתן רק העורות עצמן תפורין בהן מ"מ התחברות הפשתן עם המכסה כו', ג) [צ"ל לולב הגזול לז:], ד) [צ"ל דפסחים דף יט. ושם איתא הוסיף ר"ע].

◆

הגהות הב"ח

(א) מפרש ד"ה ומטוטלת וכו' אחר זה הס"ד ואח"כ מ"ה פסכתר כו' כבר נתבאר: (ב) ד"ה ומה שאמר וכו' שהם הכהנים מהיכל ומזבח פרשי:

◆

פי' הראב"ד

לכריכת נימא על בשרו וגם כשהוא מחמם דכל דבר שיש בו חימום ומכוון לחימום בו אסור בכל ענין בין בדרך לבישה ובין בדרך הצעה. וה"נ אמרינן בשלהי פ"ק דמסכת י"ט דהני צררי דפשיטי דזוזי אין בהם משום כלאים כלומר אע"פ שמתכוין לחימום שמשים אותו בחיקו אעפ"כ אינו אסור לפי שהמעות שהן צרורין בו הם מקשים אותם ביותר עד שאין בו חימום. וגם לבישה והעלאה לא שייכי ביה שהרי חתיכת בגד בעלמא הוא ונותנו בחיקו והרי אין בו לא כבוד ולא חימום ולפיכך מותר ותו לא מידי. וכלאים הואיל ודאתא לידן נימא בהו מילתא לפי ששמעתי בשם רבי יב"א ז"ל הלוי שאסור לכסות העורות בבגדי צמר ולחברם יחד ע"י תפירה ואע"ג דכסוי העורות אינו מתחבר לפשתן שהעורה עצמה מכוסה (א) בהן התחברן עם המכסה של העורה שהוא צמר ע"י חיבור העורה עם המכסה אסור ואע"פ שהוא מחבר עורות עם המכסה בתפירת חוטין משי או קנבוס אינו מועיל מאחר שהעור עצמה תפורה בחוטי פשתן. וא"ת פשיטא ודאי שכך הוא דמ"ש שהעורה מפסקת בין חוטי פשתן לבגדי צמר ע"י חיבור שעורה מכוסה בו ומ"ש שהחוטין עצמן הוו מחוברים לצמר דכיון שהכל מחוברין יחד אמאי לא קרינן ביה לא תלבש שעטנז צמר ופשתין יחדיו דהא בכלאים בחרישה נמי כתיב לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו אעפ"כ תנן במסכת כלאים בפרק כלאי הכרם דאין קושרין את הסוס לא בצדי הקרון ולא באחורי הקרון ותני עלה בתוס' דר"מ מתיר ופירש בפרושי' דה"פ דההיא מתניתין אין קושרין את הסוס לצדדי קרון ולא לאחורי קרון כדי ללמדו דרך (מנהג קרון) [למשוך בקרון] שיהיה רגיל לילך בקרון ומתוך פירושם משמע דמחמת כשלא צריך משיכת קרון הוא קושר אותן ובלאו הכי סגי בהאי אחריני שמושך בלא זה את הקרון ולהתרגל למשוך בעלמא קא עביד אינו אסור מדאורייתא אלא מדרבנן דילמא אתי למעבד במקום שצריך שניהם ולעיל מיני' דההיא בבא נמי תנן התם השלישית שהיא קשורה ברצועה אסורה ומפר' באותם הפרושים כמו כן דאם שתי הבהמות המנהיג את הקרון הם השוורים או סוסים ובהמה שלישית קשורה לרצועה כדי ללמדה משיכת הקרון אם היא ממין אחר אסורה משום כלאים אע"ג דלא עביד מידי וי"ל כמו כן אסורה מדרבנן היא וההיא בבא דלענין שלישית קשורה לרצועה לא פליג ר"מ אבל הכי בצידי הקרון ואחורי הקרון פליג ר"מ אע"ג דהכי והכי להרגיל בעלמא קא עביד י"ל דלא דמי דהתם לענין שלישית קשורה לרצועה לא פליג ר"מ ממש כיון שכולם קשורים יחד ומשום הכי התם מודה ר"מ דאסור מדרבנן דאיכא למיגזר אטו מנהיג כיון דלא מנכרי מילתא כולי האי אבל הכא שהוא מצידי הקרון או לאחורי הקרון כיון דמפסיק הקרון בין הבהמה אין דרך הנהנה בכך (כ"כ) לא מינכרי מילתא כולי האי וליכא למיגזר [משום] מנהיג גמור אבל במקום שמסייעין זא"ז אע"פ שהקרון מפסיק ביניהם חשיב מנהיג בכלאים ובשביל כך מסיים לשם בתוס' ובירושלמי שאם היו מסייעין זה את זה בירידה ובעלייה הכל מודים שאסור וטעמיה מפרשי אמוראי בירושלמי ר"י ור"י סבר מפני שזה נושא עצלותו של זה וזה נושא עצלותו של זה ורב אמר שנושאין החבל של בינתיים מ"מ אשכחן דההנהה בכלאים שייכא אע"פ שמפסיק קרון בניהם וקריין בהו שפיר יחדיו הכא אע"ג דאיכא מידי אחריני דמפסיק בנתיים אמאי לא קרי יחדיו דמ"ש האי יחדיו מהאי יחדיו וי"ל דשמא שאין דומין יחדיו דחרישה מיחדיו דשעטנז דהתם גבי חרישה לא הקפיד הכתוב אלא על המחרישה שלא תהא נעשית (אלא) ב' מיני בהמה דכתיב לא תחרוש

עין משפט
נר מצוה

ו א מיי' פ"ג מהלכות תמידין ומוספין הלכה ה:
ז ב מיי' שם הל' ו:
ח ג מיי' שם פ"ו הל' ה:
א ד מיי' פ"ג מהלכות תמידין ומוספין הל' ז:
ב ה מיי' שם הל' יז:
ג ו מיי' שם הל' טז:
ד ז מיי' שם הל' יג:
ה ח מיי' שם הל' יז:
ו ט י מיי' שם הל' ז:
ז כ מיי' שם הל' ח:
ח ל מיי' שם הל' ט:
ט מ מיי' שם ופ"ד מהל' עבודת יוה"כ הל' ב:

◆

שיטה מקובצת

א] הגחלים אילך ואילך תיבת הילך נמחק: ב] מכבדן. עי' תוס' דזבחים (דף לא ע"ב ד"ה המוריד): ג] ובא ומשתחוה ובן: ד] זהיר שלא תתחיל מלפניך שלא תיבת שמא נמחק:

◆

פי' הרא"ש

מלא וגדוש קטרת. ומונח בתוך כף הגדול שאם ישפך ממנו דרך הליכתו יפול לתוך כף הגדול. וא"ת והרי כף חוצץ בין ידו לבזך והוה חציצה כדאמרינן בזבחים מזרק במזרק חוצץ וי"ל כיון דלצורך עבודה היא לא הוה חציצה א"נ הוה לקיחה בדבר אחר ושמה לקיחה בפרק ג) לולב וערבה וכן פי' ר"י ז"ל בזבחים [כד. וע"ש תוס' ד"ה הואיל] דלא הוה חציצה אלא כשאחזו בדפנות הכלי ולא כשאוחזו בשוליו: כמין מטוטלת היה. כעין טבעת שהיה לכסוי מלמעלה והיה מטלטל על ידה ואית דגרסי מטוטלת כמין כר של עור נתון עליה לכיסוי מלמעלה [וכדי] שלא יצא ריח הקטרת ויהיה ריחו נודף וחזק היו מכסין וחבירו בפרק במה בהמה יוצאה [דף נד.] לא יצא הגמל במטולטלת אבל יוצא במטולטלת הקשורה לו בשלייתה והיא חתיכת בגד שקושרין לו שלא יטנפו: מי שזכה במחתה. לחתות גחלים מעל המזבח החיצון ולהוליכם לתתן על מזבח הפנימי להקטיר עליו את הקטרת ולא היה בה פייס אלא הזוכה בקטרת אומר לזה שאצלו זכה עמי במחתה ועלה לראש המזבח וחתה וירד: נטל מחתה של כסף. ביומא [דף מג:] תנן דמחזקת ד' קבין. ול"ג ופינה את הגחלים הילך והילך וחתה מן המאוכלות הפנימיות. דגבי תרומת הדשן תנן הכי דמלותו באותן הקרובים להיות דשן ומאוכלות ואין בהם ממשות של גחלים אבל הכא בעי גחלים לוחשות ובוערות דכתיב גחלי אש ואגב משנה דתרומת הדשן כתבוהו כאן ג"כ ול"נ דגרסי' ופנה את הגחלים אילך ואילך וחתה לפי שהגחלים העליונים כבויות ואין לוחשות עבר אל עבר כמו התחתונים. אבל לא גרס מן המאוכלות הפנימיות דזה נקט אגב משנה דתרומת הדשן: ועירן לתוך של זהב. אבל לא היה חותה בשל זהב דהתורה חס על ממונם של ישראל שהיא נחסרת מחום האש: בקב גחלים. שהיה חותה בשל ד' קבין ומערן לתוך של ג' קבין: מכבדן לאמה. ואין כאן משום לא תכבה וא"ת אכתי מיהא קדשי במחתה כדאמרינן בפ"ק ד) דזבחים העיד ר' עקיבא הסולת והלבונה והקטורת והגחלים שאם נגע טבול יום במקצתן פסל את כולן משום דהכלי מצטרפן אלמא מחתה כלי שרת היא וקדשו הגחלים והאיך מפסיד ההקדש וי"ל דההיא דר"ע איירי בגחלים של יום הכפורים שבאותה מחתה שחותה הוא מכניס אבל גחלים של כל יום מחתה שחותה בה לא היתה כלי שרת והכי איתא בירושלמי תפתו בגחלים של יום הכפורים: פסכתר. סירותיו מתרגמינן פסכתרותיה ומכסה אותן שלא יכוו בהן רגלי הכהנים לתך. חצי כור: אחת שהוא מושך בה. כי היה ממלא אותו אפר להורידו מעל המזבח ואוחז בשלשלת ומושך: ואחת. אוחז בשלשלת מלמעלה כדי שלא תתגלגל כי היתה למטה כמין יורה. על שרץ בשבת. שנמצא בעזרה וחוששין שמא יגע בו אדם כופין עליו פסכתר ואין מוציאין אותו בשבת משום איסור מוקצה ויש שבות שאסרו במקדש כדאמרינן גבי לחם הפנים [מנחות צו.] דנטילת קנים והנחתן אין דוחין שבת וכדאיתא בפסחים [דף סד. ול"ל גבי מקלות היו שם] גבי קנים היו שם וי"מ משום דעזרה רשות הרבים ונ"ל שטעו בהא דאמרינן בפ"ק דפסחים [דף יט:] זאת אומרת רשות הרבים היא ולא היא דהתם לענין ספק טומאה קאמר אבל לענין שבת כיון דמוקפת מחילה ודלתות נעולות בלילה ואין שערים זה כנגד זה הויא רה"י מן התורה: הגיעו בין אולם ולמזבח. אותם שזכו במחתה ובקטרת: את המגרפה. מתרגמינן יעי' מגרופתיה וכל זה היה עשוי כמין מגריפה: נכנסין להשתחות אחר הקטרת: לדבר בשיר. בשעת הניסוך: מעמיד את הטמאים בשער המזרח. כל הטמאים שבאותו בית אב שעובד היום היו צריכין לבוא וראש בית אב מעמידן בשער המזרח שהכל נכנסין ויוצאין דרך שם ובפרק כיצד צולין [דף פב.] מפרש טעמא חד אמר מפני חשד שלא יאמרו אותם כהני בית אב פלוני ופלוני לא רצו לבטל ממלאכה ולבא לשרת וח"א כדי לביישם על שלא נזהרו מטומאה: **הדרן עלך פרק אמר להם הממונה זוטא**

החלו עולים במעלות האולם. מי שזכו בקטורת ובמחתה: במעלות האולם. כדתנן במידות [פ"ב מ"ג] די"ב מעלות היו בין המזבח והאולם: היו מקדימין לפניהם. ליטול הכלים שהניחו שם ובשביל שדשן מזבח הפנימי